

Antikmuseet som ramme

Nogle forsøger ihærdigt at glemme alt, hvad der lugter af oldtid, særligt den antikke. Det kan skyldes en kedelig oldlærer, eller de grå, støvede gipser på museet. Andre søger igen og igen tilbage til antikkens former og figurer, tanker og fortællinger. Der findes en myte om, at opgøret med det skønne i slutningen af 1800-tallet var det endelige opgør med arven fra antikken. Gipserne blev forkastet og idealerne nedbrudt. I virkeligheden blev antikken i den periode konsolideret som del af dansk kulturarv gennem oprettelsen af store samlinger af marmor og gipsskulptur, indførelsen af oldtidskundskab og de første store udgravninger i Middelhavsområdet.

I museumsrummet bliver antikken noget man udelukkende må se på, ikke røre, og ofte bag glas. Den er organiseret og klassificeret efter bestemte regler. Den etablerede ramme kan virke provokerende og udfordrende for den kreativitet, der søger at bryde det vante. Kunstneren stiller spørgsmål til de etablerede kategorier, til fortællingerne, og bryder vante forestillinger ned.

Det er netop det, vi skal bruge kunsten til. Ideen om den klassiske oldtid som idealet på det skønne, den vestlige kulturs vugge, kan på den måde blive udfordret og gentænkt. Hvad skal vi bruge de støvede gipser til i dag? Hvad skal vi med de nøgne menneskekroppe, der står som symboler på det hvide, imperialistiske overherredømme?

I det lys er valget af Antikmuseet som udstillingssted for Guirlandens 50 årsjubilæum interessant - en sådan ramme havde de aldrig valgt i 1968. Det er heller ikke de nøgne menneskekroppe, som har grebet Guirlandens kunstnere. Det er i langt højere grad fortællingerne, formerne, og så måden vi organiserer det hele på i museet. Det er ikke et oprør. Det er nærmere nysgerrighed.

Vinnie Nørskov, Antikmuseet 2018.

